

om man end billigere det Skete, maa det dog erkjendes, at der ikke er gaaet frem overeensstemmende med den Maade, hvorpaa den forrige Krigsminister udtalte sig, da Bevillingen laa for.

Der er et Par andre Spørgsmaal, jeg skal bringe paa Bane, og jeg skal herved fatte mig i Korthed. Hvad jeg nærmest tænker paa, fremfører jeg ikke uden et vist Tryk, thi saaledes som vor finantsielle Tilstand er, og især som den opfattes fra mange Sider, er det paa ingen Maade behageligt at komme med Anviisninger paa nye Udgifter, og derhos er det noksom bekjendt, at ethvert Forlangende, der angaaer Ens Hjemstavn eller den Kreds, hvori man er valgt, optages af det høie Thing med en vis Mistænktsomhed; men da det Forslag, jeg skal tillade mig at bringe paa Bane, efter min Opfattelse ogsaa kan gavne Staten i dens Heelhed, skal jeg ikke undlade at fremkomme med det. Jeg sigter herved — og i saa Henseende ubbejder jeg mig den høitærede Finantsministers Opmærksomhed — til et Telegraphanlæg til Bornholm. De ærede Medlemmer ville maaskee erindre, at under forrige Krig maatte de mindre Skibe af vor Blokade-Estadre ofte søge ind til Rønne Havn, for der at forsyne sig med Kul. Jeg behøver ikke at udæle ved, hvilken Betydning det vilde have haft ved Telegrammer fra Bornholm at kunne have faaet Efterretninger fra Estadren, og hvor let en enkelt Depesche vilde kunne forhindre en Udgift eller forarsage en Besparelse, der var fuldstændig ligesaa stor, som hele Udgiften til Telegraphanlægget. Staten er nu saa lille, at det ikke gaaer an at betragte en Landsdeel, der er 10 □ Mil stor og tæller 30,000 Indvaanere, som en Ubetydelighed; vi have ikke Noget, som vi kunne lade ligge udenfor, men vi maae knytte Alt saa nær som muligt til os. — At det for Den vilde være af Betydning, er klart. Bornholm har ikke saa Skibe i fremmed Fart. Lad os antage, at et bornholmsk Skib, der er kommet borte fra til England med en Ladning, faaer ny Fragt. Nu skal vedkommende Tjører spørge Rhederen; han maa telegraphere til Kjøbenhavn, lade skrive til Bornholm, Svaret maa retournere til Kjøbenhavn, og Telegraphdepesche maa atter afgaae derfra til England.

Der kan let under ugunstige Veirforhold gaae 8 eller 14 Dage med hertil, og Tilbudet om Fragten vil som oftest være taget tilbage. Det er ogsaa klart at, en stor Deel Skibe vilde søge de bornholmske Havne og benytte dem som Vinterleie, naar de gjennem Telegraphen ved Forarets Komme kunne faae Underretning om, hvilke Havne der ere aabne, og hvor de kunne søge hen. — For nyligt laae omtrent 200 Skibe ved Allinge paa Grund af Modvind. Hvilken Betydning kunde det ikke have for alle disse Skibes Rheder at faae Underretning om, hvor Skibene vare, og det navnlig under saadanne Veirforhold, som vi dengang havde? Men iøvrigt synes mig, at det er et Billigheds- og Retfærdighedshensyn, der bør vises Bornholm. Jeg vil minde om, hvorledes vi aarligt i en lang Arrække have bevilget indtil 6 a 800,000 Rbd. til Hoved-Landeveie og nu i flere Aar have bevilget bethdelige Summer til Jernbaneanlæg, uden at Bornholmerne, der vel som Skatteydere have faaet Lov at bidrage dertil, have haft det mindste Gode deraf. Det forekommer mig saaledes, at baade Hensigtsmæssigheden og Billigheden af et saadant Telegraphanlæg er indlysende, og det skulde glæde mig, om den ærede Finantsminister vilde tage sig af denne Sag. — Idet jeg har nævnt Telegraphvæsenet, kan jeg ikke Andet end gjøre en Bemærkning til, hvad et æret Medlem igaar yttrede om, at man skulde see hen til, at vi fik Telegrammernes Antal mange Gange fordoblet — hvori jeg kan være enig med ham — men han meente, at dette kunde stee saagodtsom uden Udgifter til Telegraphisterne. Herved finder jeg mig foranlediget til at erindre om, at ingen af vore Embedsmænd ere saa uheldigt stillede som disse, thi for det Første have de ingen Pensionsret, og dernæst ere de lønede flet, og de allerfleste af dem ere, tværtimod hvad det ærede Medlem meente, overhængte med Arbeide, hvad der ikke er besynderligt, da Depechernes Priis er nebsat for et Aarstid siden fra 60 til 32 β, hvilket har havt tilfølgende, at, om deres Antal end ikke fordobledes, tiltog det dog i bethdelig Grad.

Endnu maa jeg yttre et Par Ord om Theaterfagen. Jeg deler med et æret Medlem det Haab, at vi engang maatte komme saa vidt,